

Sisäiset paineet

Neh. 5:1-19

1. Mutta kansan keskuudessa monet miehet vaimoineen alkoivat **valittaa** äänekäästi juutalaisia **heimoveljiään vastaan**.

2. Jotkut sanoivat: "Meitä ja meidän poikiamme ja tyttäriämme on paljon. Meidän täytyy saada viljaa syödäksemme ja **pyryäksemme hengissä**."

3. Toiset taas sanoivat: "Meidän on täytynyt **pantata** peltomme, viinitarhamme ja talomme saadaksemme viljaa nälkäämme."

4. Vielä oli niitä, jotka sanoivat: "Meidän on täytynyt **lainata rahaa** peltojamme ja viinitarhojamme vastaan, jotta voimme maksaa **verot** kuninkaalle."

5. Olemmehan me sentään **samaa lihaa** ja verta kuin veljemme, ja meidän lapsemme ovat heidän lastensa veroisia. Nyt meidän täytyy kuitenkin **myydä poikamme ja tyttäremme orjiksi**. Tyttäriämme on jo myytykin, emmekä voi sille mitään, koska peltomme ja viinitarhamme ovat toisten käsissä."

6. Kuultuani heidän valituksensa ja nämä puheet minä **vihastuin** kovin.

7. **Harkittuani asiaa** minä **nuhtelin ylimyksiä ja johtomiehiä**. Minä sanoin heille: "**Te kaikki kiskotte korkoa veljiltänne**." Sitten kutsuin koolle suuren **kansankokouksen** heitä vastaan

8. ja sanoin: "Me olemme kykymme mukaan ostaneet vapaiksi juutalaisia heimoveljiämme, jotka oli myyty vieraiden kansojen orjiksi, ja kuitenkin te nyt myytte veljiänne. Täytyykö meidän lunastaa heidätkin?" He olivat vaiti eivätkä saaneet sanaa suutaan.

9. Minä sanoin: "Se, mitä teette, ei ole oikein. Eikö teidän tulisi **vaeltaa Jumalamme pelossa**, jotta vihollisemme eivät saisi **aihetta pilkata** meitä?"

10. **Myös minä**, veljeni ja palvelijani olemme **lainanneet** näille veljille rahaa ja viljaa. **Luopukaamme** nyt **vaatimasta** näitä **saa-tavia**.

11. **Palauttakaa** tekin heille heti heidän peltonsa, viinitarhansa, öljypuunsa ja talonsa sekä korko lainaamastanne rahasta, viljasta, viinistä ja öljystä."

12. He vastasivat: "Me palautamme ne emmekä vaadi heiltä mitään takaisin. **Teemme niin kuin sanot**." Niin minä kutsuin papit paikalle ja **vannotin** kaikkia tekemään niin kuin oli sovittu.

13. Sitten ravistin viittani helmaa ja sanoin: "Jokaisen, joka rikkoo tämän sopimuksen, ravistakoon Jumala näin pois hänen talostaan ja vaivannäkönsä hedelmistä. Näin hänet ravistettakoon pois kodistaan ja tyhjentäköön kaikesta." Koko **seurakunta** **sanoi: "Aamen!" ja ylisti Herraa**. Ja **kansa teki niin kuin oli luvannut**.

14. Siitä päivästä lähtien, jona minut määrättiin olemaan **käskynhaltijana** Juudan maassa, siis kuningas Artahsastan kahdenkymmenenestä hallitusvuodesta aina hänen kolmanteenkymmenenteenkahdenkymmenen hallitusvuoteensa saakka, eli kahtentoista vuotena, **en minä eivätkä veljeni syöneet sitä ruokaa, joka olisi kuulunut käskynhaltijalle**.

15. Minua aikaisemmat käskynhaltijat olivat rasittaneet kansaa ja ottaneet siltä leipää ja viiniä neljäkymmenen hopeasekelin arvosta, ja myös heidän palvelijansa olivat sortaneet kansaa. Mutta minä en tehnyt niin, koska **pelkäsin Jumalaa**.

16. Minä **osallistuin myös muurin korjaustyöhön**. Peltomaata emme hankkineet, joten kaikki palvelijankin olivat kokoontuneet muurille työhön.

17. Minun pöydässäni aterioi sataviisikymmentä juutalaista sekä esimiehet ja lisäksi ne miehet, jotka ympärillämme olevista kansoista olivat tulleet luoksemme.

18. Minun kustannuksellani valmistettiin päivittäin ruuaksi yksi härkä ja kuusi valiolammasta sekä lintuja. Joka kymmenes päivä hankittiin paljon kaikenlaisia viinejä. Siitä huolimatta en vaatinut itselleni käskynhaltijalle kuuluvaa ruokaa, koska työ painoi kansaa raskaasti.

19. "**Jumalani, muista minun hyväkseni** kaikki, mitä olen tehnyt tämän kansan parhaaksi."

Seurakunnat Saatanan hyökkäysten kohteena

Oletteko kuulleet yhdestäkään seurakunnasta, jossa ei olisi ollut riitoja, kiistoja tai hankauksia? Alkukirkossa eli Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen syntyneissä seurakunnissa oli kaikenlaisia ongelmia kuten syrjintää kielimuurin vuoksi, epäoikeudenmukaista jakelua diakoniassa, vääristynyttä opetusta lain ja evankeliumin suhteesta, moraalisia lankeemuksia, harhaopettajia, kiistoja johtajuudesta, jännitteitä etnisten ryhmien välillä, luottamusta rahalliseen rikkauteen, evankeliointia, jota motivoi kateus toisia uskovia kohtaan jne.

Jumalan seurakunta kohtaa tässä maailmassa monenlaisia uskoisia paineita, mutta Sielunvohollinen tietää, ettei se kykene sen marssia estämään. Siksi sen keskeisin menetelmä evankeliumin maailmanvalloituksen estämiseksi onkin sisäisten riitojen ja eripurun kylväminen uskovien välille. Sisäiset paineet ovatkin aina olleet Jumalan työlle suurempia ongelmia kuin ulkoapäin nousseet esteet tai vastustus.

Vanhassa testamentissa tilanne oli aivan vastaava. Saatanan tavoite oli Israelin kansan tuhoaminen, jottei se keskuudesta syntisi Messiasta, joka tulisi murskaaman sen pään. Nehemian aikana vain pieni jäännös lupauksen kansakuntaa oli enää jäljellä ja se kamppaili ulkoisessa paineessa voidakseen rakentaa muurin ja turvata tulevaisuutensa. Nytkin sielujen murhaajan taktiikka oli kylvää riitaa ja epäsopua kansan keskuuteen, jotta työ pysähtyisi ja kansa jäisi vihollisten armoille.

Sisäiset paineet

Kun muuri oli saatu rakennetuksi jo puoleen korkeuteensa, uusi vaikeus nousi sisältäpäin, rakentajien omasta keskuudesta. Aina ovat evankeliumin työn suurimmat vaarat tulleet seurakunnan sisältä eikä sen ulkopuolelta. Kansan rikkaat kiskoivat köyhemmiltä korkoja näin köyhdyttäen jo entuudestaan kovan verotuksen alaisia.

Ennen kuin Nehemia nuhteli rikkaita, hän kävi harkitsemaan omassa mielessään tätä asiaa. Sen tuloksena hän päätti antaa muille esimerkin itsekieltäytyksestä ei vain pidättäytymällä koronotosta vaan jättämällä käyttämättä sitäkin, mihin hänellä kaupunkiin nimitettynä käskynhaltijana olisi ollut oikeus. Hänen esimerkkinsä tuotti nopean tuloksen. Muutkin tekivät samalla tavalla. Näin kansa vapautui ylimääräisistä taakoista ja jatkoi uudella innolla rakennustyötä.

Nehemian toiminta osoittaa kahta tärkeää periaatetta Jumalan valtakunnan työssä:

1. Vain omasta henkilökohtaisesta suoruudesta ja oikeamielisyydestä käsin olemme kyllin lujalla pohjalla voidaksemme tarttua vääryyteen, jota omassa keskuudessamme esiintyy. Tutki itseäsi ennen kuin oikaiset muita.
2. Yhtä tärkeää on muistaa, että ei riitä se, että olemme henkilökohtaisessa elämässämme rehellisiä ja oikeudenmukaisia. Meiltä kysytään myös rohkeutta nuhdella niitä, jotka menettelevät keskuudessamme väärin. Vain siten yhteisö pysyy työkykyisenä ja evankeliumin työ etenee.

Kateus

On ihmisiä, joiden on vaikea sulattaa sitä, että Herran työ etenee toisten välityksellä. Heille toisten menestys merkitsee tappiota. Kateus ei rajoitu vain ulkoisiin vas-

tustajiin, vaan sitä löytyy myös Jumalan kansan riveistä. Kirkolliset johtajat ovat hal-ki maailman sivun vainonneet ja tukahduttaneet herätyksiä.

Filippiäiskirjeessä Paavali kertoi työntekijöistä, jotka julistivat evankeliumia kateu-desta Paavalia kohtaan ja riidanhalusta. Kateus löytyy kummasti myös kaikkein hurskaimpien uskovien sydämistä, siis niidenkin, jotka ovat innokkaista evankeliu-min työssä. Muistan, miten aloittamassamme pioneeriseurakunnassa kastettiin kak-si uutta uskoon tullutta. Iloitsin siitä suuresti, mutta kun kuulin, että lähes samaan ai-kaan lähettitoveriemme istuttamassa uudessa työpisteessä kastettiin neljä henkeä, en jostain kumman syystä iloinnut yhtään. Kateuden vihreä käärme oli päässyt kie-murtelemaan sisikuntaani. Rooman vankeudessa viruva Paavali oli kuitenkin pääs-syt ratkaisevasti pitemmälle pyhityksessään kuin minä. Hänhän kirjoittaa:

Nuo toiset taas julistavat Kristusta itsekkyydestä, epäpuhtain mielin, ja luulevat tuot-tavansa minulle murhetta kahleissani. Mitäpä tuosta, kunhan vain Kristusta tavalla tai toisella julistetaan, joko näön vuoksi tai totuudessa, ja siitä minä iloitsen. (Fil. 1:17-18)

Paavali jaksoi iloita siitäkin evankeliumin työstä, koska kieroilla motiiveilla varustetut kuitenkin julistivat oikeaa sanomaa. Evankeliumi kykenee tekemään pelastavaa työ-tä silloinkin, kun julistajat ovat vielä monella tavalla syntiensä rasittamia. Itse ihmet-telin aikanaan sitä, miten Herra pelasti ihmisiä, vaikka itse jouduin vuosi tolkulla taistelemaan oman katkeruuteni kanssa. Se ei tietenkään merkitse sitä, etteikö sa-nan julistajan ja Herran todistajan tulisi kaiken aikaa tehdä parannusta kateudes-taan ja katkeruudestaan.

Aktiivinen ja passiivinen vastustus

Sisäinen vastustus voi olla joko aktiivista tai passiivista. Jälkimmäisessä asianomai-set ihmiset eivät halua olla tekemisissä niiden kanssa, jotka tekevät Herran työtä tai heittäytyvät vain sivustakatsojan rooliin seurakunnassa. Usein kyseessä on jokin loukkaantuminen jossain asiassa, kokemus siitä, että omaa palvelua tai osaamista ei noteerattu tai siitä ei saatu riittävästi myönteistä palautetta. Passiivinen vastarinta on usein yhtä haitallista kuin aktiivinenkin, sillä muut vaistoavat sen hyvin, vaikka asioista ei puhuttaisikaan, ja se omalla ilmapiirillään tukahduttaa muidenkin innon viedä sanomaa eteenpäin. Passiivinen vastarinta voi jossain vaiheessa kypsyttää räjähdysalttiita tilanteita, joissa näkyvää yhteentörmäystä ei voi välttää. Siksi on tär-keää, että pienetkin hiertävät asiat nostetaan pöydälle ja käsitellään ennen kuin ”pienet ketut syövät koko puutarhan pilalle.” Nehemia antaa meille esimerkin, miten seurakunnan sisäisiä paineita tulee käsitellä.

Raha-asiat

Nehemian viidennen luvun kiista koski rahaa, ihmisiä ja ihmisten ostamista ja myy-mistä. Raha-asiat ovat hengellisessä työssä arkoja. Raha-asioiden hoito on merkit-tävä osa Jumalan seurakunnan tehtävää. Raamatullinen evankeliumin julistus syn-nyttää kristillistä elämää, jossa rakkautta osoitetaan myös rahan käytöllä ja sillä, mi-ten suhtaudutaan velkavankeuteen, orjalaitokseen ja työsuhdekysymyksiin. Myös näihin kysymyksiin luku antaa merkittävää valoa.

Suomalaisessa tämän päivän kulttuurissa pyritään repimään alas kaiken laisia tabu-ja eli kiellettyjä puheen aiheita. Eräs terapeutti kertoi, miten saavutettuaan asiak-

kaansa luottamuksen tämä alkoi kertoa hänelle seksuaalisuuteensa liittyvistä syvistä ongelmista ja ahdistuksista. Mutta kun terapeutti esitti pienen kysymyksen koskien raha-asioita, asiakas loukkaantui ja kysyi, miksi terapeutti tunkeutui hänen yksityisasioihinsa.

Raha-asioiden käsittely seurakunnassakaan ei ole välttämättä helppoa. Filemonin kirje antaa meille kuitenkin kuvan, miten Paavali erittäin hienotunteisesti, tahdikkaasti ja rakkaudella käsitteli Filemonin ja Onesimos-orjan välistä jännitettä raha-asioissa lähettäessään tämän karanneet orjan takaisin isäntänsä luo sen jälkeen, kun tämä oli tullut uskoon samassa vankilassa Paavalin kanssa:

Ehkäpä hän juuri sen vuoksi joutui sinusta hetkeksi eroon, että saisit hänet takaisin iäksi, ei enää orjana vaan orjaa parempana, rakkaana veljenä, erityisesti minulle - kuinka paljon rakkaampana sinulle, sekä ihmisenä että Herran omana! Jos siis pidät minua toverinasi, ota hänet luoksesi niin kuin minut. Jos hän on tehnyt sinulle vääryyttä tai on sinulle jotakin velkaa, pane se minun laskuuni. Minä, Paavali, kirjoitan omakätisesti: minä maksan sen - etten sanoisi: sinä olet minulle velkaa itsesikin. Niin, veljeni, jospa olisit minulle hyödyksi Herrassa. Virvoita sydäntäni Kristuksessa. (Filem. 15-20)

Raha-asioiden käsittelemisen vaikeudesta seurakunnissa kertoo se, mistä helluntailiikkeen parissa on keskusteltu jokin aika sitten. Takavuosina seurakuntien työntekijöiden palkat olivat niin pieniä, että niillä nipin napin pysyi hengissä, vaikka seurakunta saattoi olla kohtuullisen varakaskin. Nälkäpalkalla työskentelyä pidettiin kaikesti jotenkin pastorille hyvänä ja pyhittävänä asiana. Tätä nykyä tilanne on onneksi liikkeessä korjattu.

Yksi näköharha, joka raha-asioiden liiallisesta yksityisyydestä seuraa on se, että aidossa taloudellisessa puutteessa elävä seurakuntalainen ei välttämättä uskalla puhua asiasta kenellekään. Hän saattaa pelätä, että hänelle ojennetaan vain lämmintä kättä tai ohjataan hänet sosiaaliturvan ääreen. Sotu on tietenkin suuri siunaus, jonka kristinusko on maahamme tuonut, mutta se ei ole syy, miksi uskovien ei enää tarvitsisi huolehtia lähimmäistemme aidoista tarpeista – varsinkin kun niihin kaikkiin ei sotu edes vastaa:

Jos veli tai sisar on vailla vaatteita ja jokapäiväistä ravintoa ja joku teistä sanoo hänelle: "Mene rauhassa, lämmittele ja syö kylliksesi", mutta ei anna hänelle, mitä hänen ruumiinsa tarvitsee, mitä hyötyä siitä on? Samoin uskokin, jos sillä ei ole tekoja, on itsessään kuollut. (Jaak. 2:15-17)

Napina

Luvun pääasia on kuitenkin siinä tavassa, jolla Nehemia käsitteli juutalaisten omasta keskuudesta syntynyttä vastarintaa. Sen syy oli pitkälti siinä, että eräät juutalaisista johtomiehistä eivät halunneet tulla mukaan muurin rakennusprojektiin (3:5) ehkä osin laiskuuttaan tai osin siksi, että halusivat pitää yllä hyviä suhteita Tobiaan ja muihin ulkopuolisiin vaikutusvaltaisiin henkilöihin, joiden kanssa heille oli kehittynyt myös sukulaissuhteita avioliittojen myötä.

Kun tavallinen kansa teki työtä muureilla ja oli saman aikaisesti kuitenkin velvollinen suorittamaan veronsa ja ruokaakin piti saada, tilanne kävi heille kestävämmäksi.

He joutuivat myymään peltojaan ja antamaan lainojensa panteiksi omia tyttäriään orjiksi rikkaammille, jotka ahneesti ja itsekkäästi käyttivät tilannetta hyväkseen. Tu-loksena oli raju napina, joka vaati välittömän käsittelyn.

Apostolien tekojen kuudennen luvun esimerkki kertoo myös, että seurakunnan kes-kellä esiintyvät taloudelliset ongelmat ovat vakavia ja niihin täytyy käydä nopeasti käsiksi. Mutta sekä Nehemian että Apostolien teot osoittavat, että ongelmat voidaan myös ratkaista, jos menettelytavat ovat Pyhän Hengen mielen mukaiset. Ongelmien villaisella painaminen ei niitä ratkaise vaan hankaloittaa myöhempiä ratkaisuyrityk-siä.

Pyhä viha

Nehemiassa valituksen synnyttivät voimakkaan suuttumuksen, joka pani hänet myös toimimaan. Johtajien menettelyyn puuttuminen merkitsi hänelle "rokin ryvettä-mistä". Tehtävä ei todellakaan ollut helppo, mutta Nehemialle työ oli tärkeämpi kuin henkilökohtainen maine ja menestys. Nehemian toimenpiteet ovat malliesimerkki si-säisen vastarinnan tehokkaasta käsittelystä.

Nehemian suuttumus osoittaa sitä pyhää vihaa, jota jokaisen uskovan tulee tuntea syntiä kohtaan, kun Jumalan nimi joutuu häväistyksi. Oikea viha panee meidät liikkeelle ratkaisemaan sen nostattamaa ongelmaa. Vihaa ei ole tarkoitettu haudottavaksi tai suunnattavaksi sisäänpäin eikä liioin toisten nuijimiseen, vaan on-gelman ratkaisemiseen, myönteiseen ja rakentavaan toimintaan. Mutta pyhä viha ei oikeuta harkitsematonta käytöstä. Nehemia kävi "harkitsemaan asiaa mielessään" eli pohtimaan ja mietiskelemään ratkaisua tilanteeseen. Hän ajatteli ennen kuin toi-mi. Hän tarttui avainasioihin ja avainhenkilöihin rohkealla, harkitulla, viisaalla ja hurskaalla otteella.

Kun kohtaamme jonkun ongelman tai vääryyden, on oikein vihastua tai syytyä py-hään vihaan. Oikeudenmukainen vihastuminen on Jumalan mieleen mukaista tun-ne-energiaa, joka panee meidät liikkeelle sen nostattaman ongelman ratkaisemisek-si. Aina ei kuitenkaan ole mahdollista käyttää vihastumista ongelman ratkaisemi-seen. Silloin on vaara, että vihastuminen tulee purettua ympärillä oleviin ihmisiin kaikkea muuta kuin rakentavalla tavalla.

Muistan, miten lähettitoverini Arto Hukari kertoi käyttävänsä vihastumisen aiheutta-man energiansa, kun sitä ei voinut kohdistaa varsinaiseen asiaan. Hän kertoi tul-leensa töistä tosi vihaisena, avasi kotinsa oven ja huusi: "Olen vihainen!" Sillä hän halusi kertoa vaimolleen ja lapsilleen, että he eivät olleet vihan kohteita. Sitten hän otti kirveen ja lähti hakkaamaan halkoja siihen asti, että energia oli käytetty ja siis rakentavalla tavalla ja harkiten.

Oikea järjestys

Nehemia puhutteli ensin niitä, jotka olivat vääryyksistä vastuussa. Hän teki sen yksi-tyisesti. Hän pysyi tiukan oikeudenmukaisuuden linjalla eikä antanut ehkä vakuutta-van tuntuistenkaan selittelyjen muuttaa kantaansa. Hän sanoi ylimyksille juuri sen, mitä ajatteli. Johtajalla ei ole varaa kaksinaamaisuuteen. Julkisten kannanottojen tu-lee olla sopusoinnussa yksityisten kanssa. Nehemia noudatti sitä järjestystä, minkä Jeesus antoi seurakuntakurin toteuttamiseen: Ensin käydään yksityisesti keskuste-lut asianomaisten kanssa ja vasta sitten viedään asia laajemmalle foorumille. Nuh-

teet pitää osoittaa juuri niille, joille ne kuuluvat, vaikka vastassa olisi kaikkein merkittävimmät henkilöt yhteisössä. Nuhteleva ei ole helppoa, koska tiedostamme ihmisen perusylpeyden ja mitä se tuottaa, mutta rakkaudessa annetut nuhteet ovat parantava tie totuuteen.

Toisaalta koska asia oli julkinen, se oli myös käsiteltävä julkisesti. Tänä päivänä monista julkisista synneistä tehdään salarippi, niin etteivät ihmiset tiedä, onko asianomainen todella tehnyt parannuksen vai ei. Julkinen synti vaatii julkisen käsittelyn, jotta se voitaisiin korjata ja antaa myös anteeksi. Nehemia kutsui koolle kansankouksen oikaistakseen vääryydet. Nyt hän nuhteli julkisesti jo yksityisesti nuhtelemiaan ylimyksiä. Hän kehotti heitä käyttäytymään ikään kuin olisivat Jumalan ja viholliskansojen edessä. Hyvä johtaja ei nauti ihmisten nolaamisesta ja nöyryyttämisestä, mutta menettely oli välttämätön, jotta paha saataisiin juurineen irti.

Esimerkki

Nehemia ei kuitenkaan tyytynyt nuhtelemaan vain toisia, vaan teki selon myös omista liiketoimistaan ja antoi esimerkin antamalla anteeksi niiden velat, jotka olivat lainanneet häneltä rahaa. Oliko kysymys siitä, että Nehemiakin oli syyllistynyt koronkiskontaan ja teki siitä julkisen parannuksen vai vain siitä, että hän antoi esimerkin muille, ei täysin ilmene tekstistä. Johtajatkaan eivät ole synnittämiä. Heidän on sovellettava itseensä samaa mittaa, jolla muita mittaavat voidakseen olla uskottavia johtajuudessaan.

Tuntien rikkaiden tavat Nehemia ei tyytynyt vain ottamaan heiltä lupausvelkavastuusta ja pantiksi annettujen orjien ja maiden palauttamisesta, vaan vannotti heitä Jumalan edessä pitämään lupauksensa kirouksen uhalla. Julkisten päätösten tulee olla niin sitovia, että niitä myös noudatetaan.

Ahneuden kiusaus

Muurin valmistuttua Nehemia nimitettiin Jerusalemin käskynhaltijaksi. Hänen ensimmäinen virkakautensa kesti 12 vuotta. Virka-asema oikeutti häntä keräämään veroja, mutta hän luopui tästä oikeudestaan, vaikka hänen kulunsa olivat suuret. Poliittinen virka-asema tuo mukanaan mahdollisuudet käyttää asemaansa omaksi taloudelliseksi hyödykseen - mikä on kaikkialla maailmassa tänäänkin todellisuutta. Mutta Nehemia oli erilainen. Hän halusi toimia Jumalan puolesta ja auttaa hädänalaisia. Hän halusi kansan rikastuvan eikä köyhtyvän. Viholliset eivät saaneet häntä poikkeamaan suunnastaan, mutta eivät myöskään valta ja varallisuus. Hänellä oli painajainen, palvelijan mieli. Hän vei oman henkilökuntansakin rakentamaan muuria.

Paavalilla oli aivan sama asenne kuin Nehemialla. Hänelle omista oikeuksista luopuminen oli merkittävä osa hänen rakkauden palveluaan. Hän kirjoittaa:

Eikö meillä olisi oikeutta ruokaan ja juomaan? Eikö meillä olisi oikeutta kuljettaa mukamme vaimoa, uskonsisarta, niin kuin tekevät muutkin apostolit ja Herran veljet ja Keefas? Vai olemmeko minä ja Barnabas ainoat, joilla ei ole oikeutta olla tekemättä ruumiillista työtä? ... Samoin Herra on säätänyt, että evankeliumin julistajien tulee saada elantonsa evankeliumista. Mutta minä en ole käyttänyt hyväkseni yhtäkään näistä oikeuksistani. En kirjoitakaan tätä siksi, että niitä minuun sovellettaisiin. Mieluummin kuolen, kuin että joku tekisi tyhjäksi tämän kerskaukseni. (1. Kor. 9:4-6,14-15)

Mielenkiintoista on, että sekä Nehemia että Paavali pitivät oikeuksistaan luopumista kerskauksenaan, se oli osoitus Herran armotyöstä heissä eikä lopultakaan heidän omaa ansiotaan. Herran armotöistä saamme aivan avoimesti kerskua.

Ahneuden kiusaus

Harva vasta uskoon tullut kristitty palveluinnossaan uneksiikaan lypsävänsä rahaa muilta. Mutta kun ikää, vastuuta ja kokemusta karttuu, meistä alkaa tuntua, että paitsi palkkaamme ansaitsisimme oikeastaan ruhtinaalliset rahat. Ahneuden käärme tukahduttaa hitaasti rakkautemme. Meidän on toki oltava anteliaita niille, jotka omistautuvat hengelliselle työlle. Meillä ei ole oikeutta vaatia, että heidän elintasonsa pitäisi olla alhaisempi kuin muilla. Mutta kautta kirkon historian on ollut hengellisiä johtajia, jotka ovat eläneet kuninkaallisessa loistossa. Heitä on yhä tänään. Meidän on pidettävä itsestämme vaarin, ettemme ikinä palvele Jumalaa palkkion toivossa. Olkoon palkkamme taivaassa! Jumala voi ja tahtoo antaa tämän elämän tarpeet. Taivaassa meitä odottaa todellinen ja pysyvä omaisuutemme.

Paluu seurakuntaan – Kyoko Miyazakin tie

Olen kiitollinen, että saa todistaa pitkästä ja monella tavalla häpeää tuottavasta uskontiestäni, jolla olen kompastellut, kaatunut ja taas ryöminyt pystyy.

Jo 20 vuotta sitten isäni kuolema sai minut pyytämään kastetta. Hän sai 84 vuoden iässä aivoverenvuodon ja joutui kohtaamaan kuolemansa täysin valmistautumatta. Hän ei tehnyt mitään taistellakseen kuolemaa vastaan, vaan oli syvän hämmennyksen ja paniikin vallassa. Sen näkeminen oli minulle iso shokki. Ajattelin silloin, että vaikka ihminen ei voi valita, millaisen kuoleman kohtaa, hän voisi kuitenkin hiljaa sydämessään hyväksyä sen ja valmistautua siihen.

41 -vuotiaana minäkin sairastuin ja jouduin leikkaukseen ja ymmärrettävästi kuolema pelotti ja aiheutti levottomuutta. Ajattelin, että usko kuoleman jälkeiseen iankaikkiseen elämään auttaisi ylittämään pelon ja ahdistuksen, niin että voisin kuolemaan käydessäni kiittää ympärillä olevia ihmisiä samoin kuin tietysti Jumalaa. Aloin tutkia Raamattua nimenomaan opiskellakseni, miten tulee kuolla, mutta huomasinkin oppivani sitä, miten tulee elää.

Kotimme naapurissa asui norjalaisia lähetystyöntekijöitä, jotka vaihtuivat kautensa päätyttyä aina uuteen tulijaan. He asuivat pappilassa meitä vastapäätä ja saimme ystäväystyä heidän kanssaan.

Aloin käydä raamattupiirissä, jossa opetus aloitettiin synnintunnosta. Pian arvomaailmani heitti kuperkeikkaa. Raamatun vertaukset, yksinkertaiset kertomukset, ovat suuremoisia. Niitä on helppo ymmärtää ja ne vievät mukanaan. Tuhlaaja poika vertauksen isä kertoo Jumalasta samoin kuin viinitarhan omistajakin. Sitten mietin, keneen henkilöistä minä samais-tun. Raamattua lukiessa tein aina uusia löytöjä. Aloin askel askeleelta ymmärtää ihmisten ja omaa pimeyttäni.

Sitten minut kastettiin ja sain kokea syvää rauhaa, niin kuin 2. Kor. 12:9 sanoo: ”*Minun armossani on sinulle kylliksi.*”

Niin vierähti kolme vuotta. Koska seurakuntamme oli pieni, minut valittiin pian seurakunta-neuvostoon, mutta ei ole sen tukalampaa asemaa kuin olla heikkouskoinen neuvoston jäsen. En kyennyt pitämään kodin ja seurakuntaneuvoston vastuita tasapainossa, elämä oli jatkuvaa

taistelua. Oli aina kovan työn takana, että selvisin jumalanpalveluksiin, kun minut oli valittu myös kouluneuvostoon, alueen lapsitoimikuntaan, ja naisten toimikuntaan. Miten seurakuntaelämä olisikaan mukavaa, jos kykenisin pitämään Jumalan asiaa kaikkein ensimmäisinä. Kun toivoin ensi vuona pääseväni pois seurakuntaneuvostosta, vastaan tuli sääntö: ”Seurakuntaneuvoston jäsenmäärä määräytyy seurakunnan koon ja tarpeiden mukaisesti.” Niin minut valittiin uudestaan, kun määrää lisättiin. Seurakunnassa palvelu nousee Raamatun sanasta ja sen soveltamisesta omaan elämäänsä. Mutta palvelu muodostui minulle taakaksi. Se taas johtui siitä, etten ollut luovuttanut elämäni hallintavaltaa Jumalalle. Suhteeni Jumalan kanssa ei ollut kunnossa enkä päässyt yhtään kasvamaan uskossani.

Sen seurauksena, että en palvellut ilolla vaan velvollisuudesta, eräissä myyjäisten palautekeskustelussa loukkaannuin ja loukkasin muita. On tuskallisempaa olla loukkaaja kuin loukattu, koska loukkaaja ei saa lohdutusta Jumalalta, joka on kuitenkin hänen ensimmäinen turvapaikkansa. Niin kauan kuin väittää olevansa oikeassa, ei pääse osalliseksi sovinnosta Jumalan kanssa. Ne synnit, jotka tietää tehneensä, aiheuttavat enemmän murhetta kuin ne, joita ei itse huomaa. Siksi ajattelin, että oli parasta puhua ongelmista.

Ihmissuhteet ovat vaikeita. Mielipiteilläni loukkasin minua paljon palavamman ja hengellisemmän kristityn sydäntä. Olin kaiken lisäksi hyvin itsekeskeinen ja ajattelin vahvasti, etten olisi sopiva edes seurakunnan jäsenyyteen puhumattakaan seurakuntaneuvostosta. Se oli Saatanan työtä, mutta en halunnut tunnustaa sitä. Minun olisi pitänyt jättää asia Jumalalle, mutta sen tekeminen oli minulle vaikeaa osaksi siksi, että ymmärrykseni oli puutteeni.

Matteuksen 13:24-30:ssa on vertaus vehnystä ja valhevehnystä. Ajattelin olevani seurakuntani valhevehnää. Ikäviä asioita kasaantui. Silloin Shikokulla asuvan mieheni isä sairastui paksusuolen syöpään. Lääkärit eivät antaneet hänelle puolta vuotta pidempää elinaikaa. Jouduin käymään häntä hoitamassa toistavasti Shikokulla ja seurakuntaelämä kävi mahdottomaksi.

Sen seurauksena kirkossa käynti jäi. Silti luin Raamattua aina, kun siihen vain sain tilaisuuden. Raamattu on Jumalan sana, vaikkei aluksi ymmärtäisikään sitä. Toistuvasti lukemalla se alkaa merkillisesti avautua. Tuona Shikokun jaksoneuvottelu oli tukeni.

Mieheni isä eli kaikkiaan 8 kuukautta, pari kuukautta pitempään kuin lääkärit arvelivat. Koko sen ajan yritin hoitaa häntä parhaani mukaan. Ympäristön ihmiset kehuivat, miten hyvä miniä olin huolehtiessani hänestä. He rohkaisunsa auttoi minua. Hautajaisten loputtua ennen kuin ehdin edes huokaista, mieheni vaimon pitkäaikainen sairaus paheni eikä hän kyennyt enää kävelemään. Näin jatkui oloni Shikokulla vuorostaan hänen hoitamisessaan. Olin opettelemassa lähes ammattilaiseksi.

Anoppini sairastelua viereltä kaiken aikaa seurattessani näin, miten vanhuus on kaikkein vaikein elämän vaihe. Silloin meidän on luovuttava kaikesta sellaisesta, mitä pidämme arvokkaana. On tuskallista antaa pois sellaisia asioita, jotka kuvittelimme omistavamme kuten terveys, muisti ja kyky kävellä.

Ihmisen arvostaminen merkitsee sitä, että kykenee hyväksymään hänet heikkouksineen ja puutteineen. Siksi pyrin keskinäiseen anteeksiantoon, kun anoppini elinpäivätkin olivat jo vähenemässä.

Nyt tulee jatkuneeksi seitsemän vuotta tällaista elämää, mutta olen alkanut valittaa, että en enää jaksa. Kun sisimpäsi kertoo, etten jaksa enää, niin kohta suustani tulee huomaamattani

sama sanoina. Ruokaa tehdessäkin, nukkuessakin, sanat nousevat toistuvasti kielelleni. Miten syntinen olenkaan ja kaiken lisäksi anoppini joutui kuulemaan kaiken sen.

Miksi minulta puuttuu rakkautta, vaikka voin itsekkin joutua vuoteen omaksi? Sairaahan hoito ei ole mitään verrattuna Jeesuksen kärsimyksen ristillä. Sitä paitsi monethan hoitavat sairaita työkseenkin. Siksi sydämeni asenne alkoi inhottaa minua ja aloin rukoilla: ”Jumala, vapauta minut tästä inhottavasta sydämestäni.” Olen kiitollinen siitä, että vaikka en enää käyntykään kirkossa, sydämestäni oli halu rukoilla. Rakkaus tulee Jumalalta, kun käymme hänen eteensä. Vasta saatuaamme Herralta rakkautta, voimme osoittaa sitä lähimmäisillemme.

Tätä nykyä tajuan kuinka tärkeä jumalanpalvelus ja ehtoollinen ovat. Minusta itsestäni kun ei löydy rakkauden varastoa. Niin itsekäs kun olen, en jaksa omassa voimassani jatkaa sairaan hoitoa vuosikausia. Tähän asti hoitoni tuntui yritykseltä sietää hoidettavaani. Se oli kaukana kärsivällisistä etuoikeudesta saada hoitaa kärsivää, mitä Jeesus edellyttää sanoessaan: ”*Kaiken minkä teitte yhdelle näistä pienimmistä, teitte minulle.*” (Matt. 25:40)

”Kärsivällisyys nousee uskosta, elämme kärsivällisyyden aikakautta Jeesuksen Kristuksen toiseen tuloon asti.”

Niin palasin kirkkoon jumalanpalveluksiin, jotta Jumala voisi parantaa kauheasti kieroutuneen sydämeni. Haluan oppia seurakunnassa kärsivällisyyttä ja Jumalan rakkautta vastaanottaen panna sen käytäntöön hoitaessani sairasta.

Vaikka ajattelin pitkään olevani valhevehnää, palattuani seurakunnan yhteyteen Jumala on lempeästi alkanut opettaa minulle, mitä on hänen käsiinsä antautuminen ja asioiden jättäminen hänelle. ”Ihminen ei voi tehdä erotusta vehnän ja valhevehnän välillä.” Vain Jumala näkee ihmisyydäni. Saamme jättäytyä hänen käsiinsä.

Tähän asti Jumala on monien veljien, sisarten ja pastorien kautta tehnyt työtä minussa ja kutsunut minua, vaikka olen näin syntinen ja epäuskoinen ihminen. Sydämestäni nousu halu päästä jälleen noiden kärsivällisesti Jumalan valtakunnan työtä tekevien yhteyteen. Seitsemän vuoden jälkeen minä, joka pidin itseäni seurakuntaan sopimattomana, saan tulla siihen sopivana takaisin. Saan jälleen laulaa rakasta ylistysvirttä: ”En vaihda mitään Kristukseen, en tämän maailman aarteita ja rikkautta tähän Henkilöön, joka kuoli minun puolestani. Jääköön maailman hujut ja kunnia!” Virret puhdistavat sydämeni ja saan koko sydämestäni liistä niihin aameneni.

Kun elin aikani omalla laillani erossa seurakuntayhteydestä, haluan lopuksi avata parannukseen liittyvän raamatunkohdan. Tuomarien kirjan 10. luvun jakeet 6-16. Luen kuitenkin vain jakeet 10 ja 15. ”Me” sana lauseissa kuvaa minua itseäni:

”Niin israelilaiset huusivat Herraa avukseen ja sanoivat: ’Me olemme tehneet syntiä sinua vastaan, sillä me olemme hylänneet oman Jumalamme ja palvelleet baaleja.’ ... Israelilaiset sanoivat Herralle: ’Me olemme tehneet syntiä. Tee sinä meille aivan niin kuin hyväksi näet, kunhan vain tänä päivänä vapautat meidät’.”

Sydämestäni kiitän Herraa, joka antoi levon ja lohdutuksen minulle hoidosta väsyneelle, mursi kovan sydämeni ja opetti minua uskomaan asiani hänelle. Tänä minun suurena tukenani on tämä terve seurakunta. Sulkeudun heikkona edelleen esirukouksiinne. (2003)

Entä sinä?

Onko sinulla ollut kiusaus jättää seurakuntayhteys, kun sen sisällä olet törmännyt ongelmiin? Tai oletko vaihtanut seurakuntaa löytääksesi paremman, kun edellisessä oli niin paljon ristiriitoja? Et tässäkään seurakunnassa voi niiltä välttyä, koska meillä on Hajottaja vastassamme, mutta kanssamme on Jumala, joka on vastustajaamme väkevämpi. Hänen voimassaan voimme voittaa vaikeudet, kun haluamme toimia Jumalan sanan mukaisella tavalla vaikeuksiin törmätessämme ja kun tajuamme, ettei vastustajamme ole toinen ihminen vaan pimeys, joka haluaa tuhota Jumalan seurakunnan.

Jos et vielä tunne Jeesusta Kristusta, Hän kutsuu sinut luokseen ja seurakunnan yhteyteen. Elämä Hänen yhteydessään ei ole välttämättä helppoa, mutta se on osallisuutta iankaikkiseen todellisuuteen, joka voittaa lopulta kaiken pimeyden.